

UC Irvine

WestJEM International Abstracts: Thai

Title

กปรมาณสารรังสีที่ได้รับจากการถ่ายภาพเอกซเรย์สำ ◻ หรับแพทย์เวชศาสตร์ฉุกเฉิน

Permalink

<https://escholarship.org/uc/item/52f7v2gn>

Authors

Menon, Anil S.

Greenwald, Sally

Ma, Trisha J.

et al.

Publication Date

2012-07-13

Copyright Information

This work is made available under the terms of a Creative Commons Attribution License, available at <https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/>

Peer reviewed

ปริมาณสารรังสีที่ได้รับจากการถ่ายภาพเอกซเรย์สำหรับแพทย์เวชศาสตร์ฉุกเฉิน

Anil S. Menon, MD, MS, MPH*
Sally Greenwald, BA†
Trisha J. Ma, MD†
Shoreh Kooshesh, MD†
Ram Duriseti, MD, PhD†

* University of Texas Medical Branch, Department of Preventive Medicine, Galveston, Texas

† Stanford University, Department of Surgery, Division of Emergency Medicine, Stanford California; Stanford-Kaiser Emergency Medicine Residency, Stanford, California

Supervising Section Editor: Jeffrey Druck, MD

Submission history: Submitted June 29, 2011; Revision received September 19, 2011; Accepted November 9, 2011

Reprints available through open access at http://escholarship.org/uc/uciem_westjem

DOI: 10.5811/westjem.2011.11.6844

บทนำ การดูแลผู้ป่วยที่ห้องฉุกเฉินมักมีอุปสรรคจากการซักประวัติเก่าของผู้ป่วย ซึ่งข้อมูลเหล่านี้มักค้นหาจากเวชระเบียนได้เป็นอย่างดี งานวิจัยนี้ทำการศึกษาความสมัครใจของผู้ป่วยฉุกเฉินและแพทย์ในการนำข้อมูลจากเวชระเบียนมาใช้

วิธีการ เป็นการศึกษาแบบตัดขวาง (cross sectional study) โดยทำการสอบถามผู้ป่วยที่มาใช้บริการในห้องฉุกเฉินทั้งหมด 219 คนและมีผู้ตอบแบบสอบถามกลับมา 184 คน (84%) ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลของผู้ป่วยทั้งข้อมูลพื้นฐาน ความสมัครใจ อุปสรรคในการตามเวชระเบียนมาใช้ และให้ผู้ป่วยประเมินความรุนแรงของโรคตนเองออกเป็น 5 สเตจ แบบสอบถามจะสอบถามทั้งผู้ป่วยและแพทย์เวชศาสตร์ฉุกเฉิน โดยที่แพทย์เวชศาสตร์ฉุกเฉินตอบกลับจำนวน 210 คนจากทั้งหมด 219 คน (96%)

ผลลัพธ์ จากการตอบแบบสอบถามกลับของผู้ป่วยฉุกเฉินจำนวน 184 คน พบว่า 78% ต้องการให้ค้นหาข้อมูลของเวชระเบียนได้ทางอินเทอร์เน็ตซึ่งเข้าได้กับ 83% ของแพทย์เวชศาสตร์ฉุกเฉิน นอกจากนี้ยังพบว่าจำนวน <10% ต้องการให้บริษัทคอมพิวเตอร์ บริษัทประกันชีวิตหรือรัฐบาลทำการควบคุมฐานข้อมูลประวัติของผู้ป่วย ในขณะที่จำนวน >50% ต้องการให้โรงพยาบาลทำการควบคุมฐานข้อมูลเอง ผู้ป่วยที่ถูกตรวจรักษาโดยแพทย์ที่ไม่ต้องการตามเวชระเบียนมักมีอาการของโรคที่รุนแรงน้อยกว่าแพทย์ที่ตามหาเวชระเบียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (1.5 vs. 2.4, $P < 0.01$) รวมทั้งจำนวน 57% ของแพทย์เวชศาสตร์ฉุกเฉินจะใช้เวชระเบียนถ้าสามารถตามข้อมูลจากเวชระเบียนให้ได้ภายในระยะเวลา < 5 นาที

สรุป ส่วนใหญ่ผู้ป่วยและแพทย์ในห้องฉุกเฉินสมัครใจที่จะตามเวชระเบียนโดยเฉพาะในกรณีเป็นผู้ป่วยของโรงพยาบาล แพทย์เวชศาสตร์ฉุกเฉินมักค้นหาข้อมูลจากเวชระเบียนโดยเฉพาะเมื่อทำการรักษาในผู้ป่วยที่มีอาการรุนแรงมากๆ และความเร็วในการเข้าถึงข้อมูลของผู้ป่วยสำคัญมากต่อการทำงานในห้องฉุกเฉิน

[West J Emerg Med. 2012;13(2):172–175.]